

Dosarul nr. 3ra-983/18

Prima instanță - (Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău) I. Potînga

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu

Î N C H E I E R E

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Ala Cobăneanu
Iuliana Oprea
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Pelin Valeriu în interesele lui Papuc Veaceslav,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Papuc Veaceslav împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră (anterior Departamentul Poliției de Frontieră), intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ și acordarea spațiului locativ,

împotriva deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Papuc Veaceslav, casată hotărârea din 07 decembrie 2016 a Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău și pronunțată o hotărâre nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 16 ianuarie 2013, Papuc Veaceslav s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră (anterior Departamentul Poliției de Frontieră), intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ și acordarea unei compensații bănești.

În motivarea cererii de chemare în judecată a menționat că a satisfăcut serviciu militar în trupele de Grăniceri (Departamentul Poliției de Frontieră) timp de 23 ani și 11 luni, fiind eliberat din serviciu în legătură cu pensionarea.

În timpul satisfacerii serviciului militar în anul 2005, a fost inclus în rând pentru acordarea spațiului locativ pentru el și membrii familiei sale, și anume, a unui apartament cu 3 odăi.

Papuc Veaceslav a relatat că potrivit art.9 din Legea privind protecția socială și juridică a militarilor și a membrilor familiilor lor, în vigoare la acel moment, trebuia să-i fie acordat spațiu locativ în termen de un an, iar conform prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea cu privire la statutul militarilor, militarii care au satisfăcut serviciul militar 15 și mai mulți ani au dreptul la spațiu locativ privat, acest drept fiind stipulat și în Legea cu privire la privatizarea fondului locativ.

Reclamantul a indicat că legislația prevede că în cazul în care nu este posibil de

acordat spațiu locativ în natură, atunci se achită compensația bănească a costului comercial a spațiului locativ, astfel consideră că în beneficiul său urmează să fie încasat costul unui apartament compus din trei odăi.

Din considerentele date s-a adresat către Departamentul Poliției de Frontieră cu cerere prealabilă privind acordarea spațiului locativ sau compensației bănești a costului comercial a unui apartament compus din 3 odăi, însă departamentul Poliției de Frontieră a refuzat.

Papuc Veaceslav a solicitat recunoașterea refuzului Departamentului de Frontieră ca neîntemeiat și încasarea compensației bănești a costului comercial al unui apartament cu 3 odăi în sumă de 45 000 euro, în lei moldovenești, conform cursului oficial al BNM la data achitării compensației.

În cadrul examinării cauzei la 07 august 2015, Papuc Veaceslav a depus cerere de concretizare a pretențiilor din acțiune prin care a solicitat recunoașterea refuzului Departamentului Poliției de Frontieră ca fiind neîntemeiat, obligarea Departamentului Poliției de Frontieră să-i acorde reclamantului și membrilor familiei sale un apartament cu 3 odăi conform legislației și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 07 decembrie 2016 a Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău, acțiunea depusă de Papuc Veaceslav a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 28 decembrie 2016, Papuc Veaceslav a declarat apel împotriva hotărârii din 07 decembrie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău, solicitând casarea hotărârii menționate și admiterea integrală cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 11 aprilie 2017 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Papuc Veaceslav și menținută hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 07 decembrie 2016.

Prin decizia din 06 decembrie 2017 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Papuc Veaceslav.

S-a casat decizia din 11 aprilie 2017 a Curții de Apel Chișinău, și s-a restituit cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 01 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Papuc Veaceslav, casată hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 07 decembrie 2016 și pronunțată o hotărâre nouă prin care:

Cererea de chemare în judecată depusă de Papuc Veaceslav împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră (anterior Departamentul Poliției de Frontieră), intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, acordarea spațiului locativ, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța a constatat că pretențiile reclamantului sunt întemeiate în baza art.9) din Legea nr.970 din 17 martie 1992 privind protecția socială și juridică a militarilor și membrilor familiilor lor, care era în vigoare la momentul adresării în instanță. Însă legea menționată a fost abrogată prin Legea nr.162 din 22 martie 2005 cu privire la statul militarilor.

Instanța a mai reținut că reclamantul nu întrunește condițiile necesare prevăzute de art. 21 alin.5) din Legea nr.162 din 22 martie 2005 cu privire la statutul militarilor, nu are vechimea în serviciul militar de 20 de ani, pentru a beneficia de compensație bănească pentru procurarea sau construcția spațiului locativ în mărimea costului mediu de piață al acestuia.

La 07 iunie 2018, avocatul Pelin Valeriu în interesele lui Papuc Veaceslav, a declarat recurs împotriva deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 06 decembrie 2017 a Judecătoriei Rîșcani mun.Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată înaintată de Papuc Veaceslav.

În motivare a indicat că la examinarea cauzei în fond instanța nu a luat în considerație faptul că a activat în cadrul Departamentului Poliției de Frontieră timp de 23 de ani și nici până la momentul actual nu dispune de spațiu locativ.

La judecarea pricinii în instanța de fond cât și instanța de apel, a prezentat probe justificative în susținere acțiunii sale.

În opinia recurentului soluția instanțelor ierahic inferioare este neîntemeiată, deoarece potrivit prevederilor art.9 din Legea privind protecția socială și juridică a militarilor și membrilor familiilor lor, care era în vigoare la momentul solicitării spațiului locativ, trebuia să îi fie acordat spațiu locativ timp de un an, iar în conformitate cu art. 21 alin.5) din Legea cu privire la statutul militar, și la momentul actul are dreptul la acordarea spațiului locativ.

Prin referința depusă la 05 iulie 2018, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, a relatat că recursul depus de Papuc Veaceslav este nefondat, iar decizia instanței de apel este emisă cu respectarea normelor de drept material și procesual. Decizia corespunde tuturor normelor de drept, este înțeleasă, clară și răspunde în mod sigur și expres la toate obiecțiile formulate de Papuc Veaceslav.

Instanța de apel a verificat și apreciat toate circumstanțele și raporturile juridice care au importanță pentru soluționarea pricinii și a apreciat corect probele prezentate în proces. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 01 martie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Recurentul a indicat că decizia motivată, a recepționat-o la 10 aprilie 2018, fapt confirmat prin copia plicului poștal (f.d.5 Vol. II)

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 07 iunie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute

la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de avocatul Pelin Valeriu în

interesele lui Papuc Veaceslav, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Pelin Valeriu în interesele lui Papuc Veaceslav.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari